SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)

z dne 30. maja 2006*

V zadevi T-198/03,

Bank Austria Creditanstalt AG, s sedežem na Dunaju (Avstrija), ki jo zastopata C. Zschocke in J. Beninca, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo je sprva zastopal S. Rating, nato A. Bouquet, zastopnika, skupaj z D. Waelbroeckom in U. Zinsmeistrom, odvetniki, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti odločbe pooblaščenca za zaslišanje Komisije z dne 5. maja 2003, da objavi nezaupno različico odločbe Komisije z dne 11. junija 2002 v zadevi COMP/36.571/D-1 – Avstrijske banke („klub Lombard“),

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, N. J. Forwood in S. Papasavvas, sodnika,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 29. novembra 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 3(1) Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, Prve uredbe o izvajanju členov [81] in [82] Pogodbe (UL 1962, 13, str. 204), določa, da kadar Komisija na lastno pobudo odkrije kršitve člena 81 ES ali člena 82 ES, „lahko z odločbo od vpletenih podjetij ali podjetniških združenj zahteva, naj odpravijo takšno kršitev“.

2 Člen 20 Uredbe št. 17, ki se nanaša na poklicno tajnost, določa, da se informacije, pridobljene zaradi uporabe različnih določb te uredbe, „uporabijo samo za namene ustrezne zahteve ali preiskave“ (odstavek 1), da Komisija, njeni uradniki in uslužbenci „ne razkrijejo informacij, ki so jih pridobili zaradi uporabe te uredbe, in informacij, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti“ (odstavek 2), in končno, da določbe prvih dveh odstavkov „ne preprečujejo objave splošnih informacij ali analiz, ki ne vsebujejo informacij posameznih podjetij ali podjetniških združenj“ (odstavek 3).

3 V skladu s členom 21 Uredbe št. 17 je Komisija dolžna objaviti „odločbe, ki jih sprejme v skladu s členi 2, 3, 6, 7 in 8“ (odstavek 1). Njegov odstavek 2 določa, da so v omenjeni objavi „navedena imena strank in glavna vsebina odločbe“ in da „se upošteva pravno utemeljen interes podjetij za varovanje njihovih poslovnih skrivnosti“.

4 Sklep Komisije 200l/462/ES, ESPJ z dne 23. maja 2001 o mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (UL L 162, str. 21) v členu 9 določa:

„Če se načrtuje razkritje podatkov, ki lahko pomenijo poslovno skrivnost podjetja, podjetje o takšnem namenu in razlogih zanj pisno obvestijo. Določi se rok, v katerem lahko zadevno podjetje predloži svoje pisne pripombe.

Če zadevno podjetje nasprotuje razkritju podatkov, vendar se ugotovi, da podatki niso varovani in jih je zato mogoče razkriti, se ta ugotovitev navede v obrazloženi odločbi, o kateri obvestijo zadevno podjetje. V odločbi se določi datum, po katerem se bodo podatki razkrili. Ta datum se določi vsaj teden dni od dneva uradnega obvestila.

Prvi in drugi odstavek se smiselno uporabljata (se uporabita s potrebnimi spremembami) za razkritje podatkov z objavo v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.“

Dejansko stanje

5 Komisija je z odločbo z dne 11. junija 2002, sprejeto v okviru zadeve COMP/36.571/D-1 – Avstrijske banke („klub Lombard“), ugotovila, da je tožeča stranka od 1. januarja 1995 do 24. junija 1998 sodelovala pri omejevalnem sporazumu z več drugimi avstrijskimi bankami (člen 1), zaradi česar je odločila, da ji naloži globo (člen 3), tako kot drugim bankam, na katere se nanaša postopek (v nadaljevanju: odločba o naložitvi glob).

6 Komisija je z dopisom z dne 12. avgusta 2002 tožeči stranki posredovala osnutek nezaupne različice odločbe o naložitvi glob in jo zaprosila, naj dovoli objavo navedene različice.

7 Tožeča stranka je 3. septembra 2002, po zgledu številnih drugih zadevnih bank, zoper odločbo o naložitvi glob vložila ničnostno tožbo, vpisano v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje pod številko T-260/02. Tožeča stranka s to tožbo ne izpodbija

dejanskega stanja, ki ga je ugotovila Komisija v zadevni odločbi, ampak le višino naložene globe.

8 Tožeča stranka je z dopisom z dne 10. septembra 2002, ki je sledil prošnji za dovoljenje objave z dne 12. avgusta 2002, Komisiji predlagala, naj odločbo o naložitvi glob objavi brez navedbe dejstev, ki se nanašajo na leto 1994, vsebovanih v njenem oddelku 7, in naj oddelke od 8 do 12 te odločbe nadomesti z delom besedila, ki ga je predlagala.

9 Zadevne službe Komisije so 7. oktobra 2002 z odvetniki vseh naslovnikov odločbe o naložitvi glob pripravile sestanek. Soglasja o tem, katera različica naj se objavi, zaradi očitkov, ki jih tožeča stranka navaja v dopisu z dne 10. septembra 2002, na tem sestanku ni bilo mogoče skleniti. Direktor, pristojen za generalni direktorat Komisije za konkurenco, je ob sklicevanju na ta predlog 22. oktobra 2002 tožeči stranki poslal dopis, v katerem jo je opozoril na stališče Komisije glede objave odločbe o naložitvi glob, in ji posredoval popravljeno nezaupno različico te odločbe.

10 Tožeča stranka se je 6. novembra 2002 obrnila na pooblaščenca za zaslišanje s predlogom, naj ugodi njenemu predlogu z dne 10. septembra 2002.

11 Pooblaščenec za zaslišanje je ob presoji, da navedeni predlog ni bil utemeljen, z dopisom z dne 20. februarja 2003 tožeči stranki predložil novo nezaupno različico odločbe o naložitvi glob.

12 V dopisu z dne 28. februarja 2003 je tožeča stranka navedla, da še naprej ugovarja objavi te nezaupne različice.

13 Pooblaščenec za zaslišanje je z dopisom z dne 5. maja 2003 s predložitvijo popravljene nezaupne različice odločbe o naložitvi glob odločil, da zavrne ugovor tožeče stranke glede objave te odločbe (v nadaljevanju: izpodbijana odločba). Pooblaščenec za zaslišanje je v skladu s členom 9, tretji pododstavek, Sklepa 2001/462 izjavil, da ta različica odločbe o naložitvi glob (v nadaljevanju: sporna različica) ne vsebuje podatkov, ki bi jim bila zagotovljena zaupna obravnava, določena s pravom Skupnosti.

Postopek in predlogi strank

14 Tožeča stranka je z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 6. junija 2003, na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES vložila to tožbo.

15 Z ločeno vlogo, vloženo istega dne v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje, je tožeča stranka vložila predlog za odložitev izvršitve izpodbijane odločbe, dokler to sodišče ne odloči po temelju, in podredno predlog, naj se Komisiji do tega datuma prepove objava sporne različice. Ta predlog je bil s sklepom predsednika Sodišča prve stopnje z dne 7. novembra 2003 v zadevi Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji (T-198/03 R, Recueil, str. II-4879) zavrnjen. Odločba o naložitvi glob je bila 24. februarja 2004 objavljena v Uradnem listu (UL L 56, str. 1).

16 Ugovor nedopustnosti, ki ga je Komisija podala z ločeno vlogo in je bil vložen v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 22. julija 2003, je bil s sklepom drugega senata Sodišča prve stopnje z dne 30. marca 2004 združen z odločanjem po temelju.

17 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— izpodbijano odločbo razglasi za ničnо;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

18 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravno stanje

19 Tožeča stranka v podporo tožbi podaja šest tožbenih razlogov, in sicer kršitev člena 21(1) Uredbe št. 17, kršitev člena 21(2) navedene uredbe, nezakonitost objave delov odločbe o naložitvi glob, ki se nanašajo na leto 1994, kršitev Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL 2001, L 8, str. 1), kršitev načela enakega obravnavanja in Uredbe Sveta št. 1 z dne 15. aprila 1958 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL 1958, 17, str. 385), zaradi predhodne objave odločbe o naložitvi glob na spletni strani v nemščini in nazadnje kršitev obveznosti obrazložitve.

20 Komisija meni, da je tožba nedopustna. Prvič, navaja, da zoper izpodbijano odločbo ni mogoče vložiti tožbe, ker nima zavezujočih pravnih učinkov, ki bi s spremembo njenega pravnega položaja lahko vplivali na interese tožeče stranke, in, drugič, da tožeča stranka nima pravnega interesa. Tretjič, meni, da so vsi tožbeni razlogi, ki jih je tožeča stranka podala v podporo svoji tožbi, nedopustni, kar pelje do nedopustnosti tožbe v celoti. Komisija meni tudi, da so razlogi tožeče stranke v vsakem primeru neutemeljeni.

21 V teh okoliščinah je treba najprej preučiti prva ugovora nedopustnosti, ki ju je podala Komisija, in nato dopustnost in utemeljenost tožbenih razlogov, ki jih je podala tožeča stranka.

Ugovori nedopustnosti, ki jih je podala Komisija

Obstoj izpodbojnega akta

– Trditve strank

22 Komisija iz člena 9 Sklepa 2001/462 (povzetega v točki 4 zgoraj) sklepa, da je odločbo pooblaščenca za zaslišanje mogoče šteti kot ukrep, ki ima zavezujoče pravne učinke, ki vplivajo na interese tožeče stranke, ker spreminjajo njen pravni položaj, le če je s to odločbo dovoljena objava „poslovnih skrivnosti“ ali drugih podatkov, ki so podobno varovani.

23 Komisija meni, da odločba glede obsega objave nezaupne različice akta sodi v okvir diskrecijske pravice Komisije in ne more vplivati na pravni položaj naslovnikov odločbe.

24 Komisija navaja, da tožeča stranka niti v predlogu, ki ga je naslovila na pooblaščenca za zaslišanje, niti v tožbeni vlogi ni omenila nobene poslovne skrivnosti ali drugih podatkov, ki so podobno varovani, ki naj bi jih vsebovala sporna različica. Potrjuje, da pooblaščenec za zaslišanje s sprejetjem izpodbijane odločbe nikakor ni zanikal zaupnosti nobenega podatka in da posledično ta odločba ne vpliva na položaj posameznika.

25 Tožeča stranka meni, da ima izpodbijana odločba do nje zavezujoče pravne učinke. Po njenem mnenju obseg izpodbijane odločbe presega ugotovitve, ki zadevajo odsotnost poslovnih skrivnosti v sporni različici. Navaja, da postopek, predviden v členu 9, prvi in drugi pododstavek, Sklepa 2001/462 zagotavlja zaščito poslovnih skrivnosti, medtem ko člen 9, tretji pododstavek, tega sklepa neodvisno od vprašanja obstoja poslovnih skrivnosti ureja razkritje podatkov, ki jih je treba objaviti v Uradnem listu.

– Presoja Sodišča prve stopnje

26 V skladu z ustaljeno sodno prakso pomenijo akti in odločbe, zoper katere se lahko vloži ničnostna tožba v smislu člena 230 ES, ukrepe z zavezujočimi pravnimi učinki, ki vplivajo na interese tožeče stranke, ker spremenijo njen pravni položaj (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 9; sodba Sodišča prve stopnje z dne 18. decembra 1992 v združenih zadevah Cimenteries CBR in drugi proti Komisiji, od T-10/92 do T-12/92 in T-15/92, Recueil, str. II-2667, točka 28; sklepa Sodišča prve stopnje z dne 9. julija 2003 v zadevi Commerzbank proti Komisiji, T-219/01, Recueil, str. II-2843, točka 53, in v zadevi Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, točka 15 zgoraj, točka 31).

27 Zato navedbe Komisije, da izpodbijana odločba, sprejeta na podlagi člena 9, tretji pododstavek, Sklepa 2001/462, nima zavezujočih pravnih učinkov, ker se ne nanaša na obstoj poslovnih skrivnosti in drugih podatkov, ki so podobno varovani, ni mogoče sprejeti.

28 Člen 9 Sklepa 2001/462 skuša glede postopka doseči zaščito, določeno s pravom Skupnosti, podatkov, s katerimi se je Komisija seznanila v okviru postopkov na podlagi pravil o konkurenci. V zvezi s tem člen 20(2) Uredbe št. 17 določa, da taka zaščita velja zlasti za informacije, pridobljene na podlagi Uredbe št. 17, in za informacije, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti.

29 Področje informacij, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti, torej presega poslovne skrivnosti podjetij (sklepni predlogi generalnega pravobranilca Lenza k sodbi Sodišča z dne 24. junija 1986 v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji, 53/85, Recueil, str. 1965, 1977). Pri tem je treba razlikovati med zaščito, ki jo je treba dodeliti informacijam, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti glede oseb, podjetij ali podjetniških združenj, ki imajo v okviru postopka na podlagi pravil o konkurenci pravico do zaslišanja, in zaščito, ki jo je takim informacijam treba dodeliti v zvezi s splošno javnostjo. Obveznost uradnikov in uslužbencev institucij, da ne razkrijejo informacij, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti, vsebovana v členu 287 ES in na področju pravil o konkurenci, ki se uporabljajo za podjetja, uveljavljena s členom 20(2) Uredbe št. 17, je dejansko zmanjšana za osebe, ki imajo na podlagi člena 19(2) tega predpisa pravico do zaslišanja. Komisija lahko takim osebam pošlje določene informacije, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti, če je to potrebno za pravilen potek preiskave. Vendar ta možnost ne velja za poslovne skrivnosti, za katere velja prav posebna zaščita (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo AKZO Chemie proti Komisiji, točke od 26 do 28). Po drugi strani informacij, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti, ni mogoče razkriti splošni javnosti, ne glede na to, ali gre za poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije.

30 Na nujnost take različne obravnave je opozorila sodba Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1996 v zadevi Postbank proti Komisiji (T-353/94, Recueil, str. II-921, točka 87), ki je glede pojma poslovne skrivnosti pojasnila, da gre za informacije, katerih razkritje javnosti ali zgolj njihovo posredovanje pravnemu subjektu, ki teh informacij ni zagotovil, lahko resno škodi interesom osebe, ki je te informacije razkrila.

31 Tako prva odstavka člena 9 Sklepa 2001/462, ki se nanašata na zaščito poslovnih skrivnosti, zadevata zlasti razkritje informacij osebam, podjetjem in podjetniškim združenjem za izvrševanje njihove pravice do zaslišanja v okviru postopka na podlagi

pravil o konkurenci. Po drugi strani gre z objavo informacij v Uradnem listu za njihovo razkritje splošni javnosti na splošno, saj se te določbe *mutatis mutandis* uporabljajo v skladu s členom 9, tretji pododstavek, Sklepa 2001/462. To zlasti pomeni, da kadar pooblaščenec za zaslišanje na podlagi te določbe sprejme odločbo, je dolžan zagotoviti spoštovanje poklicne tajnosti informacij, ki ne potrebujejo tako posebne zaščite, kot velja za poslovne skrivnosti, in zlasti glede informacij, ki jih je mogoče posredovati tretjim osebam, ki imajo pravico biti zaslišane o tem, vendar katerih zaupnost nasprotuje razkritju javnosti.

32 Poleg tega je v skladu z besedilom uvodne izjave 9 Sklepa 2001/462 „pri razkrivanju podatkov o fizičnih osebah […] zlasti treba upoštevati Uredbo […] št. 45/2001“.

33 Pooblaščenec za zaslišanje je torej prav tako dolžan zagotoviti spoštovanje določb navedene uredbe, kadar na podlagi člena 9 Sklepa 2001/462 sprejme odločbo, s katero se dovoli razkritje informacij.

34 Iz tega sledi, da kadar pooblaščenec za zaslišanje na podlagi člena 9, tretji pododstavek, Sklepa 2001/462 sprejme odločbo, se ne sme omejiti na preučevanje, ali različica odločbe, ki je sprejeta na podlagi Uredbe št. 17 in je namenjena objavi, vsebuje poslovne skrivnosti ali druge informacije, ki so podobno varovane. Prav tako mora preveriti, ali ta različica vsebuje druge informacije, ki se ne smejo razkriti javnosti, bodisi zaradi predpisov prava Skupnosti, ki jih posebej ščiti, bodisi ker spadajo med tiste informacije, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti. Tako

ima odločba pooblaščenca za zaslišanje pravne učinke, če odloča o tem, ali besedilo za objavo vsebuje take informacije.

35 Ta razlaga člena 9, tretji pododstavek, Sklepa 2001/462 je združljiva s členom 21(2) Uredbe št. 17, v skladu s katerim se v „objavi […] upošteva pravno utemeljen interes podjetij za varovanje njihovih poslovnih skrivnosti“. Te določbe, ki poudarja posebno zaščito, ki jo je treba pridržati za poslovne skrivnosti, dejansko ne bi bilo mogoče razlagati tako, da omejuje zaščito, ki jo drugim informacijam, za katere velja poklicna tajnost, dajejo drugi predpisi prava Skupnosti, kot so člen 287 ES, člen 20(2) Uredbe št. 17 in Uredba št. 45/2001.

36 Iz navedenega izhaja, da ima izpodbijana odločba za tožečo stranko zavezujoče pravne učinke, saj ugotavlja, da sporna različica ne vsebuje informacij, ki bi bile zaščitene proti razkritju javnosti. Posledično je treba zavrniti ugovor Komisije o nedopustnosti, ker ni izpodbojnega akta.

Pravni interes tožeče stranke

– Trditve strank

37 Komisija meni, da tožeča stranka nima interesa za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe.

38 Prvič, opira se na razloge, zaradi katerih meni, da odločba pooblaščenca za zaslišanje ni izpodbojni akt.

39 Drugič, navaja, da odločba o naložitvi glob ne vsebuje nobene informacije, ki bi bila javnosti neznana, ker je nezaupne različice obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 10. septembra 1999 in dodatnega obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 21. novembra 2000 v isti zadevi javno objavila tretja oseba. Komisija poudarja, da tožeča stranka v nasprotju z drugimi naslovniki odločbe o naložitvi glob pred Sodiščem prve stopnje ni vložila nobene tožbe zoper posredovanje teh različic navedeni tretji osebi.

40 Tretjič, Komisija meni, da je tožeča stranka izgubila vsak interes za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, ker je bila sporna različica objavljena v Uradnem listu. Navaja, da je bil na podlagi utemeljitev, ki jih je podala tožeča stranka v podporo predlogu za odložitev izvršitve izpodbijane odločbe, cilj obravnavane tožbe, kolikor je le mogoče zavlačevati sprejetje odločbe o naložitvi glob do obdobja, ko bi generalnemu direktorju grozile kazenske posledice sodelovanja tožeče stranke pri omejevalnem sporazumu, t. i. „klubu Lombard“. Ker so bili kazenski postopki zoper člane upravnih odborov udeležencev tega omejevalnega sporazuma medtem ustavljeni, je tožeča stranka po mnenju Komisije izgubila vsak razlog za izpodbijanje objave sporne različice.

41 Tožeča stranka izpodbija te trditve, pri čemer navaja, prvič, da izpodbijana odločba v več vidikih krši določbe, namenjene zaščiti njenih individualnih interesov. Zlasti navaja, da sporna različica temelji na informacijah, ki jih je pridobila Komisija na podlagi Uredbe št. 17 in za katere na podlagi člena 20 te uredbe in člena 287 ES velja zavezanost k poklicni tajnosti.

– Presoja Sodišča prve stopnje

42 Določbe, ki se nanašajo na poklicno tajnost, na katero se sklicuje tožeča stranka, ščitijo zlasti osebe, na katere se nanaša postopek na podlagi pravil o konkurenci na podlagi Uredbe št. 17 pred škodo, ki bi lahko izhajala iz razkritja informacij, ki jih je Komisija pridobila v okviru tega postopka. Zato ni mogoče zanikati, da ima tožeča stranka načeloma pravni interes zoper izpodbijano odločbo.

43 Dalje je treba poudariti, da objava obvestil o ugotovitvah o možnih kršitvah iz točke 39 zgoraj s strani tretje osebe ne vpliva na pravni interes tožeče stranke. Čeprav predpostavimo, da so informacije, vsebovane v teh dokumentih, enake informacijam v spornih delih odločbe o naložitvi glob, je obseg te popolnoma drugačen od obsega obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah. Namen tega zadnjega je dati zainteresiranim strankam možnost, da izrazijo stališča o dejstvih, ki jih je v njihovo breme začasno sprejela Komisija. Po drugi strani odločba o naložitvi glob vsebuje opis dejstev, ki jih Komisija šteje za dokazana. Tako objava obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah in njegovega dodatka kljub škodi, ki bi lahko nastala zainteresiranim strankam, naslovnikom odločbe o naložitvi glob ne bi odvzela interesa za uveljavljanje, da objavljena različica te odločbe vsebuje informacije, ki so zavarovane pred razkritjem v javnosti.

44 Glede objave odločbe o naložitvi glob, ki se je zgodila po vložitvi te tožbe, je treba opozoriti, da interesa naslovnika odločbe, da jo izpodbija, ni mogoče zanikati, ker je že bila izvršena, ker ima lahko sama razglasitev ničnosti take odločbe pravne posledice, zlasti obveznost Komisije, da sprejme ukrepe za izvršitev sodbe Sodišča prve stopnje, in preprečevanje ponovitve takega ravnanja Komisije (sodbi Sodišča v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji, točka 29 zgoraj, točka 21, in z dne 26. aprila 1988 v zadevi Apesco proti Komisiji, 207/86, Recueil, str. 2151, točka 16; sodba Sodišča prve stopnje z dne 9. novembra 1994 v zadevi Scottish Football proti

Komisiji, T-46/92, Recueil, str. II-1039, točka 14; sklep Sodišča prve stopnje z dne 1. februarja 1999 v zadevi BEUC proti Komisiji, T-256/97, Recueil, str. II-169, točka 18).

45 Na koncu, trditev Komisije, da je bila edini cilj tožeče stranke ob vložitvi te ničnostne tožbe odložitev objave odločbe o naložitvi glob, da bi preprečila, da bi se informacije iz te odločbe uporabile v kazenskih postopkih zoper njenega generalnega direktorja, s čimer bi po ustavitvi navedenih postopkov avstrijskih pravosodnih organov izgubila vsak pravni interes, podatki iz spisa ne potrjujejo. V zvezi s tem zlasti iz sklepa Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, točka 15 zgoraj (točke od 44 do 47), izhaja, da je sklicevanje na navedene kazenske postopke le eden od elementov, na katere se sklicuje tožeča stranka, da bi dokazala, da je bil pogoj glede nujnosti odložitve izvršitve izpodbijane odločbe izpolnjen. Tožeča stranka je, prvič, v predlogu za izdajo začasne odredbe navedla, da naj bi ji izpodbijana odločba tudi drugače povzročila škodo. Drugič, dejstvo, da okoliščin, zaradi katerih je tožeča stranka predlagala odložitev izvršitve izpodbijane odločbe, ni več, ne pomeni, da nima več interesa za razglasitev njene ničnosti.

46 Posledično je treba tudi ugovor Komisije o nedopustnosti zaradi pomanjkanja pravnega interesa zavrniti.

Tožbeni razlogi tožeče stranke

47 Najprej je treba preučiti prva tožbena razloga tožeče stranke glede kršitve člena 21(1) in (2) Uredbe št. 17, nato tretji in šesti tožbeni razlog glede nezakonitosti objave opisa dejstev, ki se nanašajo na leto 1994, zatem četrti tožbeni razlog glede

kršitve Uredbe št. 45/2001 in na koncu peti tožbeni razlog glede nezakonitosti predčasne objave nemškega besedila odločbe o naložitvi glob na spletni strani.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 21(1) Uredbe št. 17

– Trditve strank

48 Tožeča stranka navaja, da odločba o naložitvi glob ni odločba, katere objava je na podlagi člena 21(1) Uredbe št. 17 obvezna. Navaja, da se morajo v skladu s to določbo objaviti zgolj odločbe, sprejete na podlagi členov 2, 3, 6, 7, in 8 te uredbe, in da člen 20 Uredbe št. 17, ki se nanaša na zaščito poklicne tajnosti, prepoveduje objavo vseh drugih odločb, sprejetih na podlagi te uredbe. Po njenem mnenju določbe Uredbe št. 17, ki se nanašajo na zaščito Komisije poslovnih skrivnosti (člen 20(2) Uredbe št. 17), pomenijo pravilo, določbe, ki se nanašajo na objavo odločb (člen 21 Uredbe št. 17), pa pomenijo izjemo.

49 Tožeča stranka poudarja, da člen 3 Uredbe št. 17 zadeva odločbe, s katerimi lahko Komisija od vpletenih podjetij zahteva, naj odpravijo ugotovljeno kršitev. Tožeča stranka trdi, da odločbe o naložitvi glob ni mogoče enačiti s takimi odločbami, ker je kršitev prenehala veliko pred njenim sprejetjem. Odredba za odpravo kršitve iz člena 2 izreka odločbe o naložitvi glob je torej po mnenju tožeče stranke brezpredmetna oziroma neobstoječa. Iz tega tožeča stranka sklepa, da je objava odločbe o naložitvi glob na podlagi člena 20 Uredbe št. 17 v celoti prepovedana.

50 Komisija izpodbija dopustnost obravnavanega tožbenega razloga in trdi, prvič, da objava odločbe o naložitvi glob ne izhaja iz izpodbijane odločbe, temveč iz člena 21(1) Uredbe št. 17. Drugič, Komisija meni, da tožeča stranka s tem tožbenim razlogom ne more več zatrjevati, da je odredba za odpravo kršitve, vsebovana v členu 2 odločbe o naložitvi glob, nezakonita, ker se je na ta očitek, ki ne zadeva izpodbijane odločbe, temveč odločbo o naložitvi glob, sklicevala prepozno. Tretjič, Komisija trdi, da utemeljitev obravnavanega razloga v tožbi ne izpolnjuje zahtev iz člena 44(1)(c) Poslovnika Sodišča prve stopnje.

51 Komisija zatrjuje, da navedba tožeče stranke v nobenem primeru ni pravno utemeljena, ker, prvič, zatrjuje, da je veljavna odredba za odpravo kršitve pogoj *sine qua non* za objavo odločbe o naložitvi glob, ne da bi prerekala, da ta vsebuje tako odredbo, in drugič, trdi, da člen 21 Uredbe št. 17 določa odstopanje od načela zaščite poklicne tajnosti, pri čemer ne trdi, da je bila zaščita poklicne tajnosti kršena.

– Presoja Sodišča prve stopnje

52 V zvezi z dopustnostjo tožbenega razloga, prvič, iz sklepanj v točkah od 27 do 36 zgoraj izhaja, da trditve Komisije, da objava sporne različice ne izhaja iz izpodbijane odločbe in da tožeča stranka nima interesa za izpodbijanje te različice, niso utemeljene. Komisija namreč pri navajanju teh trditev ni upoštevala sklepanja tožeče stranke, ki meri prav na zatrjevanje, da sporna različica vsebuje informacije, ki se ne smejo objaviti, saj zanje velja zavezanost k poklicni tajnosti na podlagi člena 20(2) Uredbe št. 17. Objava zadevnih odstavkov, razkritju katerih je tožeča stranka

nasprotovala, ker naj bi vsebovali informacije, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti, torej izhaja iz sprejetja izpodbijane odločbe.

53 Drugič, tožeča stranka z navajanjem, da odločba, ki vsebuje odredbo za odpravo kršitve, čeprav je ta že prenehala, ne sodi v okvir tistih odločb, katerih objava je na podlagi člena 21 Uredbe št. 17 obvezna, ne izpodbija le zakonitosti odredbe iz člena 2 odločbe o naložitvi glob, ampak tudi razlago člena 21 Uredbe št. 17, na katerem temelji izpodbijana odločba. V tem smislu njenega očitka ni mogoče zavrniti, ker ga je uveljavljala prepozno. Poleg tega zaradi ekonomičnosti postopka ne bi bilo zaželeno, da bi se dopustnost obravnavanega tožbenega razloga podredila predhodnemu pogoju, na podlagi katerega bi moral naslovnik odločbe o naložitvi glob, ki bi želel izpodbijati njeno objavo, vložiti tožbo zoper odredbo, ki jo vsebuje ta odločba.

54 Tretjič, utemeljitev prvega tožbenega razloga v tožbeni vlogi je dovolj jasna in dosledna, saj je Komisiji omogočila, da je pripravila izčrpno argumentacijo za svojo obrambo, in Sodišče prve stopnje je presodilo, da bo odločalo o teh tožbenih razlogih. Posledično utemeljitev tega tožbenega razloga izpolnjuje zahteve iz člena 44(1)(c) Poslovnika.

55 Prvi tožbeni razlog tožeče stranke je torej dopusten.

56 V zvezi z utemeljenostjo tega tožbenega razloga ni mogoče sprejeti razlage člena 21(1) Uredbe št. 17, ki jo je podala tožeča stranka, v skladu s katero ta člen določa le objavo odločb, ki vsebujejo odredbo za odpravo kršitve. Kot izhaja iz uvodnih izjav Uredbe št. 17 in iz člena 83(2)(a) ES, ta uredba zagotavlja spoštovanje pravil o konkurenci podjetij in za to pooblašča Komisijo, da od podjetij zahteva, naj odpravijo ugotovljeno kršitev, in da jim ob kršitvi naloži globe in periodične denarne kazni. Pooblastilo za sprejetje takih odločb nujno vključuje pooblastilo za ugotovitev te kršitve (sodba Sodišča z dne 2. marca 1983 v zadevi GVL proti Komisiji, 7/82, Recueil, str. 483, točka 23). Komisija lahko torej na podlagi člena 3 Uredbe št. 17 sprejme odločbo o ugotovitvi kršitve, ki je že prenehala, če ima za to legitimen interes (zgoraj navedena sodba GVL proti Komisiji, točke od 24 do 28). Ravno tako lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso naloži globe zaradi kršitvenega ravnanja, ki je že prenehalo (sodba Sodišča z dne 15. julija 1970 v zadevi ACF Chemiefarma proti Komisiji, 41/69, Recueil, str. 661, točka 175, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 6. oktobra 2005 v združenih zadevah Sumitomo Chemical in Sumika Fine Chemicals proti Komisiji, T-22/02 in T-23/02, ZOdl., str. II-4065, točke 37, 38 in 131). Vendar odločba o naložitvi glob, sprejeta na podlagi člena 15(2) Uredbe št. 17, nujno zajema ugotovitev kršitve na podlagi člena 3 te uredbe (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi GVL proti Komisiji, točka 23, in Sumitomo Chemical in Sumika Fine Chemicals proti Komisiji, točka 36).

57 Dodati je treba, da naloga nadzora, ki jo Komisiji dajeta člen 81(1) ES in člen 82 ES, ne zajema samo naloge preiskovanja in preganjanja posamičnih kršitev, ampak zajema tudi nalogo uresničevanja splošne politike, katere namen je, da se na področju konkurence uporabljajo načela, ki jih določa Pogodba, in da se v tem smislu usmeri ravnanje podjetij (sodba Sodišča z dne 28. junija 2005 v združenih zadevah Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, ZOdl., str. I-5425, točka 170). Vendar je za izpolnitev te naloge neizogibno, da so gospodarski subjekti z objavo odločb o ugotovitvi kršitev in o naložitvi glob obveščeni o ravnanjih, ki so pripeljala do represivnih ukrepov Komisije.

58 Iz tega sledi, da se obveznost Komisije, da na podlagi člena 21(1) Uredbe št. 17 objavi odločbe, ki jih sprejme na podlagi člena 3 te uredbe, nanaša na vse odločbe o ugotovitvi kršitve ali naložitvi globe, ne da bi bilo treba nujno vedeti, ali te vsebujejo tudi odredbo za odpravo kršitve oziroma ali je taka odredba glede na okoliščine primera upravičena.

59 Torej prvi tožbeni razlog ni utemeljen.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 21(2) Uredbe št. 17

– Trditve strank

60 Tožeča stranka se sklicuje na načelo zakonitosti upravnega delovanja, v skladu s katerim lahko Komisija po njenem mnenju sprejema posamezne odločbe le na podlagi in v skladu z določbo, ki pomeni pravno podlago za njeno delovanje. Navaja, da se lahko v skladu s členom 21 Uredbe št. 17, ki je pravna podlaga, ki upravičuje objavo odločb o uporabi konkurenčnih pravil, objavi le „glavna vsebina“. Iz razmerja med členom 20 Uredbe št. 17, ki pomeni pravilo, in členom 21 te uredbe, ki pomeni izjemo (glej točko 48 zgoraj), sklepa, da zaščita poklicne tajnosti velja za celotno odločbo o naložitvi glob in da se ta ne bi smela objaviti. Tožeča stranka torej meni, da člen 21 Uredbe št. 17 ne more upravičiti objave celotnega besedila odločbe o naložitvi glob.

61 V zvezi s tem poudarja, da se v tem primeru sporna različica razlikuje od izvirnika le po izbrisu imen zaposlenih v zadevnih bankah in da to ne pomeni povzetka „glavne vsebine“ odločbe o naložitvi glob. Tožeča stranka poleg tega opozarja, da je bil velik del informacij iz sporne različice Komisiji dostopen zaradi prostovoljnega sodelovanja tožeče stranke.

62 Tožeča stranka Komisiji očita, da je brez obrazložitve zavrnila njen predlog za objavo „glavne vsebine“ odločbe o naložitvi glob in da je s tem pravno napačno izenačila celotno odločbo z njeno glavno vsebino.

63 Tožeča stranka nasprotuje utemeljitvi, da je bila objava sporne različice nujna za predstavitev, prvič, narave, obsega, pomena in institucionalizacije omejevalnega sporazuma, drugič, za ponazoritev teže in trajanja slednjega in domnevnega naklepa zadevnih strank v kazenskem smislu ter, končno, za dokaz, da bi omejevalni sporazum lahko oviral trgovino znotraj Skupnosti. Tožeča stranka prereka, da je smela Komisija z nezakonito objavo odločbe o naložitvi glob zasledovati navedene cilje, ker člen 21 Uredbe št. 17 izrecno določa le objavo glavne vsebine odločbe. Podredno navaja, da bi bilo mogoče navedene cilje doseči tudi z navedbo „glavne vsebine“ omenjene odločbe.

64 Po mnenju tožeče stranke člena 20 in 21 Uredbe št. 17 Komisiji jemljeta vsakršno diskrecijsko pravico glede možnosti objavljanja odločbe v celotnem besedilu oziroma povzemanja njene glavne vsebine. Tožeča stranka priznava, da ima lahko Komisija prosto presojo pri odločanju o tem, kaj pomeni „glavna vsebina“ odločbe, ampak poudarja, da v tem primeru o tem ni sprejela nobene odločitve.

65 Nazadnje, tožeča stranka navaja, da je morebitna praksa odločanja tožene stranke, ki vključuje objavljanje celotnih odločb o naložitvi glob, nezakonita in ne more upravičiti izpodbijane odločbe.

66 Po mnenju Komisije je obravnavani tožbeni razlog nedopusten. Glede temelja navaja, da je teza, v skladu s katero člen 21(2) Uredbe št. 17 prepoveduje objavo nezaupnih različic in celotnih odločb, napačna, saj temelji izključno na neobrazloženem sklepanju *a contrario*, v skladu s katerim naj bi bila vsaka objava Komisije, h kateri ta ni izrecno zavezana, nezakonita. Po njenem mnenju člen 21(2) Uredbe št. 17 ni določba, namenjena zaščiti oseb, na katere se nanaša odločba za objavo, ampak izhaja iz načela pravne države o javnosti pravnih aktov. Poleg tega trdi, in pri tem navaja razloge, da je v izpodbijani odločbi navedeno, da je objava sporne različice „nujna“ in zakonita, ker navedena različica ne vsebuje niti poslovnih skrivnosti niti morebitnih drugih zaupnih informacij, ki bi jih bilo treba zaščititi.

– Presoja Sodišča prve stopnje

67 Obravnavani tožbeni razlog temelji na zmotni predpostavki, da je vsaka objava odločbe, sprejete na podlagi Uredbe št. 17, ki v skladu s členom 21 navedene uredbe ni obvezna, nezakonita.

68 V zvezi s tem je treba poudariti, da je načelo zakonitosti, na katerega se v podporo svoji tezi sklicuje tožeča stranka, v pravu Skupnosti priznano v smislu, da se kazen, tudi nekaznovalna, lahko naloži samo, če temelji na jasni in nedvoumni pravni podlagi (sodba z dne 25. septembra 1984 v zadevi Könecke, 117/83, Recueil, str. 3291, točka 11).

69 Vendar iz načela zakonitosti ni mogoče sklepati o prepovedi objavljanja aktov, ki jih sprejemajo institucije, kadar ta objava ni izrecno določena s pogodbami ali drugim aktom splošne veljave. Glede na trenutno stanje prava Skupnosti taka prepoved ne bi bila združljiva s členom 1 EU, v skladu s katerim se v okviru Evropske unije „odločitve sprejemajo čim bolj javno“. To načelo se izraža v členu 255 ES, ki pod določenimi pogoji zagotavlja, da imajo državljani pravico dostopa do dokumentov institucij. Poleg tega se izraža zlasti s členom 254 ES, ki začetek veljavnosti določenih aktov pogojuje z njihovo objavo, in s številnimi določbami prava Skupnosti, ki po zgledu člena 21(1) Uredbe št. 17 zavezujejo institucije, da svoje dejavnosti predstavijo javnosti. V skladu s tem načelom, in ker ni določb, ki bi izrecno odrejale ali prepovedovale objavo, je možnost institucij, da objavljajo akte, ki jih sprejemajo, pravilo, ki ima izjeme, če pravo Skupnosti, zlasti z določbami, ki zagotavljajo spoštovanje poklicne tajnosti, nasprotuje razkritju teh aktov ali določenih informacij, ki jih ti akti vsebujejo.

70 V tem okviru je treba pojasniti, da niti člen 287 ES niti Uredba št. 17 izrecno ne določata, za katere informacije razen poslovnih skrivnosti velja poklicna tajnost. V nasprotju s trditvijo tožeče stranke iz člena 20(2) Uredbe št. 17 ni mogoče sklepati, da bi to veljalo za vse informacije, pridobljene na podlagi navedene uredbe, razen tistih, katerih objava je v skladu s členom 21 obvezna. Po zgledu člena 287 ES člen 20(2) Uredbe št. 17, ki na področju konkurenčnih pravil, ki veljajo za podjetja, izvaja to pogodbeno določbo, dejansko nasprotuje le razkritju informacij, „za katere po njihovi naravi velja poklicna tajnost“.

71 Da bi informacije spadale med poklicne tajnosti, mora biti z njimi seznanjeno omejeno število ljudi. Dalje, to morajo biti informacije, katerih razkritje lahko resno škodi osebi, ki jih da na voljo, ali tretjim osebam. Nazadnje, nujno je, da so interesi, ki jim razkritje informacije lahko povzroči škodo, objektivno vredni zaščite. Pri

presoji zaupnosti informacije je treba tako tehtati med legitimnimi interesi, ki nasprotujejo njenemu razkritju, in splošnim interesom, ki zahteva, naj dejavnosti institucij Skupnosti potekajo čimbolj javno.

72 Zakonodajalec Skupnosti splošni interesi za preglednost dejavnosti Skupnosti in interese, ki bi ji lahko nasprotovali, pretehtal v različnih sekundarnih pravnih aktih, zlasti z Uredbo št. 45/2001 in Uredbo (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43). Čeprav je res, da pojem „poslovna skrivnost“ izhaja iz primarne zakonodaje, ker je v členu 287 ES, in da sekundarna zakonodaja v nobenem primeru ne more spremeniti pogodbenih določb, je razlaga Pogodbe zakonodajalca Skupnosti glede vprašanja, ki v njej ni izrecno urejeno, vendarle pomemben pokazatelj, kako je mogoče razumeti določbo (sklepni predlog sodnika Kirschnerja v funkciji generalnega pravobranilca v sodbi Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1990 v zadevi Tetra Pak proti Komisiji, T-51/89, Recueil, str. II-309, II-312, točka 34).

73 Dodati je treba, da čeprav se uvodna izjava 9 Sklepa 2001/462 sklicuje na Uredbo št. 45/2001 (glej točki 32 in 33 zgoraj), uvodna izjava 10 določa, da „[t]a sklep ne sme posegati v splošna pravila, ki dovoljujejo ali izključujejo dostop do dokumentov Komisije“. Komisija torej s sprejetjem tega sklepa ni nameravala niti omejiti niti razširiti pogojev, pod katerimi bi imela javnost lahko dostop do dokumentov o uporabi konkurenčnih pravil in do informacij, ki jih vsebujejo, glede na to, kar določajo te uredbe.

74 Zato je treba, če take določbe sekundarne zakonodaje prepovedujejo razkritje informacij javnosti ali izključujejo dostop javnosti do dokumentov, ki jih vsebujejo,

šteti, da za te informacije velja zavezanost k poklicni tajnosti. Po drugi strani, če ima javnost pravico dostopa do dokumentov, ki vsebujejo določene informacije, ni mogoče šteti, da za te informacije zaradi same narave velja zavezanost k poklicni tajnosti.

75 Glede objave odločb Komisije, sprejetih na podlagi Uredbe št. 17, iz navedenega izhaja, da člen 20 Uredbe št. 17 poleg razkritja poslovnih skrivnosti prepoveduje zlasti objavo informacij, ki sodijo med izjeme pravice dostopa do dokumentov, določene v členu 4 Uredbe št. 1049/2001, ali ki so zaščitene z drugimi določbami sekundarne zakonodaje, kot je Uredba št. 45/2001. Po drugi strani ne nasprotuje objavi informacij, s katerimi se javnost sme seznaniti na podlagi pravice dostopa do dokumentov.

76 Dalje je treba spomniti, da člen 21(1) Uredbe št. 17 Komisijo zavezuje, da objavlja odločbe, ki jih sprejme na podlagi členov 2, 3, 6, 7 in 8 te uredbe. Ob upoštevanju predhodno navedenih uvodnih izjav je treba člen 21(2) Uredbe št. 17 razlagati tako, da to obveznost omejuje z navedbo imen strank in „glavne vsebine“ teh odločb, da bi Komisiji olajšala nalogo obveščanja javnost o njih, ob upoštevanju zlasti jezikovnih ovir, povezanih z objavo v Uradnem listu. Po drugi strani ta določba ne omejuje možnosti Komisije, da ob spoštovanju poklicne tajnosti, kot je opredeljena zgoraj, objavi celotna besedila svojih odločb, če presodi, da je to ustrezno, in ji viri to dopuščajo.

77 Če torej za Komisijo velja splošna obveznost objavljanja zgolj nezaupnih različic odločb, člena 21(2), da bi se zagotovilo spoštovanje te obveznosti, ni treba razlagati tako, da naj bi naslovnikom odločb, sprejetih na podlagi členov 2, 3, 6, 7 in 8 Uredbe

št. 17, dajal posebno pravico, ki bi jim omogočala, da nasprotujejo temu, da Komisija v Uradnem listu (in glede na okoliščine primera tudi na spletni strani te institucije) objavi informacije, ki, čeprav niso zaupne, niso „glavna vsebina“ za razumevanje izreka teh odločb.

78 Poleg tega – ob upoštevanju interesa javnosti, da se kar najbolj obsežno seznani z razlogi vseh ravnanj Komisije, interesa gospodarskih subjektov, da izvejo, katera so ravnanja, za katera se lahko naložijo sankcije, in interesa oseb, ki jih zadeva kršitev, da se seznanijo s podrobnostmi, da bi lahko glede na okoliščine primera zoper sankcionirana podjetja uveljavljale pravice ter glede na možnost tega podjetja, da to odločbo predloži v sodni nadzor – interes podjetja, ki mu je Komisija naložila globo za kršitev prava konkurence, da se podrobnosti očitanega kršitvenega ravnanja ne razkrijejo javnosti, ne potrebuje nobene posebne zaščite.

79 Posledično člen 21(2) Uredbe št. 17 ne želi omejevati svobode Komisije, da prostovoljno objavi različico odločbe v večjem obsegu, kot je minimalno potrebno, in da vanjo vključi tudi informacije, katerih objava ni potrebna, če njihovo razkritje ni nezdružljivo z zaščito poklicne tajnosti.

80 Zato je treba ta tožbeni razlog zavrniti, ne da bi Sodišče prve stopnje odločilo o njegovi dopustnosti.

Tretji tožbeni razlog: nezakonitost objave delov odločbe o naložitvi glob, ki se nanašajo na leto 1994, in šesti tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

– Trditve strank

81 Tožeča stranka s tretjim tožbenim razlogom meni, da je objava delov odločbe o naložitvi glob, ki se nanašajo na leto 1994, nezakonita, ker, prvič, Komisija ni bila pristojna za ugotovitev kršitve, ki jo je tožeča stranka storila v Avstriji leta 1994, in, drugič, ker v izreku odločbe o naložitvi glob ni odločeno o ravnanjih, ugotovljenih v letu 1994. Meni, da ima glede tega tožbenega razloga pravni interes, ker ti podatki vsebujejo informacije, ki jo zadevajo in zanje velja poklicna tajnost.

82 Tožeča stranka navaja, da leta 1994 v Avstriji ni veljal člen 81 ES, ampak člen 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (v nadaljevanju: EGP). Na podlagi člena 56 EGP naj bi bil za nadzor nad spoštovanjem člena 53 EGP pristojen Nadzorni organ EFTE in ne Komisija, kadar zadevna podjetja ustvarijo več kot 33 % prometa v EFTI, kot je bilo pri tožeči stranki. Iz tega je sklepala, da Komisija za kršitve člena 53 EGP, storjene leta 1994, ni smela uporabiti Uredbe št. 17, ker, prvič, v tem obdobju ni bila pristojna in, drugič, točke utemeljitve dejanskega stanja odločbe o naložitvi glob, ki se nanašajo na leto 1994, glede na izrek te iste odločbe niso upoštevne.

83 Tožeča stranka pojasnjuje, da Komisija ni imela pravice objaviti dejanskih ugotovitev, ki se nanašajo na leto 1994, ker je informacije v zvezi za to leto

pridobila na podlagi členov 11 in 14 Uredbe št. 17, in da jih je bila dolžna, v skladu s členom 287 ES in členom 20 Uredbe št. 17, ohraniti kot poklicno tajnost. Navaja, da se sporna različica nanaša na zaupne informacije, ker navaja številne interne dokumente tožeče stranke, ki jih je pridobila Komisija na podlagi Uredbe št. 17.

84 Tožeča stranka s šestim tožbenim razlogom navaja, da izpodbijana odločba krši člen 253 ES, ker ne navaja razlogov, ki bi upravičili objavo odstavkov odločbe o naložitvi glob, ki se nanašajo na leto 1994. Poudarja, da medtem ko je njen predlog, naj bi se ti odstavki prikrili, omenjen v dveh povzetkih izpodbijane odločbe, se slednja do tega predloga niti do njene argumentacije ni opredelila in le odgovarja na trditev, da se lahko objavi le „glavna vsebina“ odločbe o naložitvi glob. Tožeča stranka poudarja, da je treba to trditev razlikovati od tiste, ki se nanaša na dejstva, povezana z letom 1994.

85 Komisija izpodbija dopustnost tretjega tožbenega razloga in najprej navaja, da so bili očitki glede neuporabljivosti Uredbe št. 17 in nepristojnosti Komisije, ki se nanašajo na zakonitost odločbe o naložitvi glob, podani prepozno. Dalje, Komisija glede očitka neupoštevnosti dejstev, ki se nanašajo na leto 1994, meni, da tožeča stranka nima pravnega interesa. Komisija meni, da tožeča stranka tudi v zvezi s šestim tožbenim razlogom nima pravnega interesa.

86 Komisija trdi, da sta oba tožbena razloga v vsakem primeru neutemeljena.

– Presoja Sodišča prve stopnje

87 Tretji tožbeni razlog tako kot drugi temelji na zmotni predpostavki, v skladu s katero se lahko objavijo le informacije, katerih objavo zahteva člen 21 Uredbe št. 17, medtem ko se vse druge informacije, pridobljene na podlagi Uredbe št. 17, ne smejo objaviti.

88 Nasprotno, Komisija lahko objavi celotno besedilo odločbe, če ne vsebuje informacij, ki so zaščitene kot poklicna tajnost, kot je opredeljena zgoraj v okviru obravnave drugega tožbenega razloga.

89 Zato vključitve dejanskih ugotovitev glede omejevalnega sporazuma v odločbo o določitvi glob ni mogoče pogojevati s tem, da je Komisija pristojna za ugotavljanje kršitve, povezane z njim, ali da je dejansko ugotovila tako kršitev. Legitimno je namreč, da Komisija v odločbi o ugotovitvi kršitve in naložitvi sankcije opiše dejanski in zgodovinski okvir, v katerega se umešča očitano ravnanje. Enako velja za objavo tega opisa, ki bi zainteresirani javnosti omogočila popolno razumevanje razlogov za tako odločbo. V zvezi s tem je naloga Komisije, da presodi o ustreznosti vključitve takih podatkov.

90 V tej zadevi v nobenem primeru ni mogoče zanikati, da opis zgodovinskega dejanskega stanja omejevalnega sporazuma, ki vključuje ravnanja iz leta 1994, omogoča ponazoritev narave in delovanja omejevalnega sporazuma ter tako koristno prispeva k razumevanju odločbe o naložitvi glob.

91 Iz predhodno navedenih uvodnih izjav v zvezi s šestim tožbenim razlogom izhaja, da odločitev o tem, da se dejstva glede leta 1994 vključijo v sporno različico, ne potrebuje nobene posebne obrazložitve.

92 Iz tega sledi, da tretji in šesti tožbeni razlog nista utemeljena. Ta tožbena razloga je treba torej zavrniti, ne da bi bilo treba odločiti o njuni dopustnosti.

Četrti tožbeni razlog: kršitev Uredbe št. 45/2001

– Trditve strank

93 Tožeča stranka navaja, da sporna različica v številnih odstavkih omogoča identifikacijo fizičnih oseb, ki so za svojo korist sodelovale na sestankih, katerih namen je bil omejitev konkurence. Po njenem mnenju objava teh informacij nasprotuje določbam Uredbe št. 45/2001. Tožeča stranka navaja, da se sme sklicevati na to kršitev Uredbe št. 45/2001 v lastnem imenu, ker lahko nasprotuje zahtevam zadevnih oseb za povračilo škode in ker je v skladu z delovnim pravom dolžna pomagati svojim zaposlenim.

94 Komisija meni, da tožeča stranka v zvezi s tem tožbenim razlogom nima pravnega interesa, ker njene pravice, kljub zatrjevanju, niso bile kršene.

– Presoja Sodišča prve stopnje

95 Uredba št. 45/2001 je namenjena zaščiti fizičnih oseb v zvezi z obravnavo osebnih podatkov. Tožeča stranka, ki je pravna oseba, ne spada med osebe, ki jim ta uredba zagotavlja zaščito. Torej se ne more sklicevati na domnevno kršitev pravil, ki jih vzpostavlja (glej po analogiji sodbi Sodišča z dne 30. junija 1983 v zadevi Schloh proti Svetu, 85/82, Recueil, str. 2105, točka 14, in z dne 7. maja 1991 v zadevi Nakajima proti Svetu, C-69/89, Recueil, str. I-2069, točki 49 in 50, ter sklepne predloge generalnega pravobranilca Van Gervna k sodbi Sodišča z dne 15. junija 1994 v zadevi Komisija proti BASF in drugim, C-137/92 P, Recueil, str. I-2555 in I-2559, točki 55 in 56).

96 Trditve tožeče stranke glede domnevnih obveznosti nasproti njenim direktorjem in uslužbencem v skladu z avstrijsko zakonodajo ne morejo omajati te ugotovitve, ker gre zgolj za nedokazane navedbe. Te trditve torej ne zadoščajo za dokaz obstoja osebnega interesa tožeče stranke za sklicevanje na kršitev Uredbe št. 45/2001.

97 Torej je treba obravnavani tožbeni razlog zavrniti.

Peti tožbeni razlog: nezakonitost predhodne objave odločbe o naložitvi glob na spletni strani Komisije v nemščini

– Trditve strank

98 Tožeča stranka navaja, da je Komisija v izpodbijani odločbi sporočila namero, da bo sporno različico objavila na spletni strani v nemščini. Po njenem mnenju je taka predhodna objava v enem samem jeziku v nasprotju z načelom enakosti in krši jezikovno ureditev Skupnosti. Tožeča stranka meni, da to škodi njenim legitimnim interesom, ker je dejstvo, da se je sporna različica predhodno objavila le v nemščini, prej in huje prizadelo njene interese.

99 Komisija meni, da tožeča stranka obravnavanega tožbenega razloga ni zadostno dokazala in da ni navedla, v čem so kršitve prava Skupnosti, ki jih očita.

– Presoja Sodišča prve stopnje

100 Tožeča stranka s tem tožbenim razlogom prereka vidik izpodbijane odločbe, ki se razlikuje od opredelitve vsebine sporne različice, in sicer objavo te različice v nemščini na svetovnem spletu pred njeno objavo v Uradnem listu v vseh uradnih jezikih Unije.

101 Vendar predhodna objava odločbe o naložitvi glob v nemščini na spletni strani Komisije ne more spremeniti pravnega položaja tožeče stranke. Posledično vidik izpodbijane odločbe, ki ga ta tožbeni razlog postavlja pod vprašaj, ne pomeni izpodbojnega akta. Tožba je torej v zvezi s tem nedopustna.

102 Poleg tega je ta tožbeni razlog v vsakem primeru neutemeljen. Poleg obveznosti objave, ki jo Komisiji nalaga zlasti Uredba št. 17, ima Komisija pomembno diskrecijsko pravico, da od primera do primera presoja vidik javnosti, ki jo je treba dati njenim aktom. V zvezi s tem aktov iste vrste nikakor ni dolžna obravnavati enako. Zlasti načelo enakosti Komisiji ne prepoveduje, da na svoji spletni strani predhodno objavlja besedila, katerih objava je predvidena v Uradnem listu – vendar njihovih različic še nima na voljo v vseh uradnih jezikih – v jezikih, ki so na voljo, ali v jeziku(ih), ki ga (jih) zainteresirana javnost najbolje pozna. V zvezi s tem dejstvo, da ima na voljo zgolj nekatere jezikovne različice, pomeni zadostno razliko za utemeljitev tega različnega obravnavanja.

103 Obveznosti objave v Uradnem listu v vseh uradnih jezikih, ki jo določa člen 5 Uredbe št. 1, kot je bila nazadnje spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 920/2005 z dne 13. junija 2005 (UL L 156, str. 3), ni mogoče kršiti z objavo, ki ni bila opravljena v Uradnem listu.

104 Ker je treba vse tožbene razloge tožeče stranke zavrniti, se zavrne tudi tožba.

Stroški

105 Na podlagi člena 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogom tožene stranke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Tožeči stranki se naloži plačilo stroškov.

Pirrung Forwood Papasavvas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 30. maja 2006.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon J. Pirrung